

скъсва отношенията си съ Турция. Ултиматумът на Руското правителство прѣкрати кървавата борба на мюсюлманитѣ съ християнитѣ и Турция склучи при-мирие съ Сърбия за два мѣсеца, като го продължи послѣ до първи мартъ 1877 година. Императорътъ Александъръ II искаше по какъвто и да е начинъ да тури край на ужаснитѣ смутове. Той се обърна къмъ великитѣ сили и поиска да се свика международна конференция, която имаше за прѣдметъ да се уреди положението на Сърбия, Черна-Гора и на всички други балкански християни. Императорътъ искаше сърдечно посрѣдствомъ европейското съглашение да се прѣкрати войната и да се въдвори спокойствието. На 1 ноемврий 1876 год. князь Горчаковъ изпрати циркулярна нота до рускитѣ посланици при великитѣ държави, въ която се заявяваше тържествено рѣше-нието на Императорското правителство да дѣйствува самостоятелно, ако великитѣ сили не взематъ инициатива за уреждането на турскитѣ работи. Тя се послѣдва отъ Цариградската конференция на 23 декемврий 1876 г. подъ прѣдседателството на Савфетъ паша. Но портата и слѣдъ нея се отказа, облеганата на Англия, да въведе сама реформи и да даде междуна-родни гаранции за християнскитѣ провинции на Тур-ция. На Русия не оставаше друго освѣнъ да тури на дѣло прѣдначъртаното рѣшение отъ великия ѝ монархъ — Царя-Освободителя.\*

И така, вѣнценосниятъ освободителъ на руския народъ отъ крѣпостното робство Всерусийски Импе-раторъ Александъръ II, царственъ синъ на високо великодушенъ народъ, безкористенъ защитникъ на слабитѣ и угнетенитѣ, върховенъ носителъ на висшитѣ

\* Татищевъ. Императоръ Александъръ II и в. България, бр. 487, 1902 г.